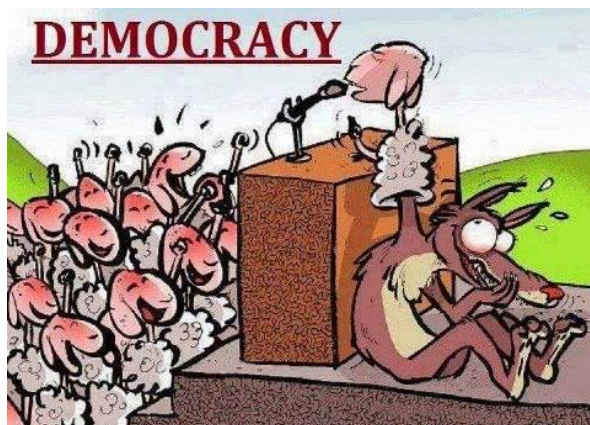

ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ | 2015

ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ

Ένα από τὰ πράγματα πού θά ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀναρωτηθῆ ὅλοι, εἶναι τὸ γιατί κανεὶς δὲν γνωρίζει ποτὲ τί συμβαίνει μὲ τὶς ἐκλογές. Ἐκατοντάδες συζητήσεις, ἀναρτήσεις, τηλεοπτικὲς ἐκπομπές κι ὅμως ὁ λαὸς ἔχει πλήρη ἄγνοια περὶ τῶν ἐκλογῶν. Ἡ πρώτη φυσικὴ ἐρώτηση πού προκύπτει εἶναι «γιατί;» καὶ ἡ ἀπάντησή της ἐξ ἴσου εὐκολή: « διότι δὲν βολεύει κάποιους» νὰ γνωρίζη ὁ κόσμος. Θεωρίες καὶ φιλολογίες, φλυαρίες καὶ ἀνοησίες ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τηλεοράσεις, ραδιόφωνα, διαδίκτυο καὶ ἀτομικὲς συζητήσεις ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα παραμένει τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἐρωτήσεις βασανιστικὰ οἱ ἴδιες καὶ ἀναπάντητες.

Εἶναι ἡ διαδικασία Δημοκρατική;

Νὰ συμμετέχω στὶς ἐκλογές ἢ ὄχι;

Τί νὰ ψηφίσω; Πῶς νὰ ψηφίσω; Γιατί νὰ ψηφίσω;

Τὶ γίνεται μὲ τὴν Ἀποχή, τὸ Λευκό, τὸ Ἄκυρο;

Τί γίνεται μὲ τὰ μικρὰ κόμματα

Πότε βοηθάω τὰ κόμματα χωρὶς νὰ τὸ θέλω;

Θὰ προσπαθίσω νὰ ξεδιαλύνω κατὰ τὸ δυνατόν αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ὥστε ὅσοι τελικὰ τὸ διαβάσουν νὰ ἔχουν κάποια ἰδέα τοῦ τί κάνουν καὶ γιατί τὸ κάνουν, νὰ αἰσθάνονται καλὰ καὶ ὄχι ἔνοχοι μὲ τὴν ἀπόφασή τους. Γιὰ νὰ θέσουμε μία βάση θὰ πρέπη νὰ γνωρίζουμε τὶς ἔννοιες τῶν ὄρων πού θὰ χρησιμοποιήσουμε.

Δημοκρατία: στὴν δημοκρατία ὁ πολίτης εἶναι κυβερνήτης καὶ νομοθέτης

Ἀντιπροσώπευση: Ὁ πολίτης εἶναι ὁ ἐντολεύς καὶ ὁ πολιτικὸς ὁ ἀναδεχόμενος τὴν ἐντολή (ἐντολοδόχος).

Ἀντιπροσωπευτικὴ Δημοκρατία: ἀνύπαρκτος ὅρος ἐπινοήθηκε ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς γιὰ λόγους λαϊκισμοῦ καὶ ἐξαπάτησης τῶν πολιτῶν , πρόκειται γιὰ βάνανυση χρησιμοποίηση τῆς γλῶσσας σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ νόμο παραπάμπει σὲ κατάσταση φυσικῆς ἀνωμαλίας. Δὲν μποροῦν οἱ δύο ὅροι νὰ συνυπάρξουν, θὰ ἔχουμε εἴτε Δημοκρατία, εἴτε ἀντιπροσώπευση. Ὁ Σόλων ἐγκαθίδρυσε τὴν Ἀντιπροσώπευση καὶ μετὰ ὁ Κλεισθένης τὴ Δημοκρατία περὶ τὰ τέλη τοῦ βου αἰῶνος μ.ε.π. Ἡ ἀθηναϊκὴ δημοκρατία ἐφάρμοσε τὴ λαϊκὴ κυριαρχία, ὄχι δι ἀντιπροσώπων. Ἦταν ὄχι κυβέρνηση ἀπὸ τὸ λαὸ γιὰ τὸ λαό, ἀλλὰ κυβέρνηση τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ λαό.

Ἄμεση Δημοκρατία: Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας πού δὲν ἔγινε δι' ἀντιπροσώπων, ἀλλὰ ἄμεσα ἀπὸ τὸ λαὸ πιθανῶς νὰ δημιούργησε

αὐτὸν τὸν ἀνύπαρκτο ὄρο τῆς ἄμεσης δημοκρατίας. Δὲν ὑπάρχει ἄμεση ἢ ἔμμεση Δημοκρατία, αὐτὴ εἶναι νοητικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἀπάτη τὴν ὁποία διαχειρίζονται ὅλοι αὐτοὶ ποὺ παίζουν τὸν ρόλο τῆς διανόησης γιὰ νὰ κοιμίζουν τὶς κοινωνίες.

Μὴ Δημοκρατικό ἢ ὀλιγαρχικό: Ὀλιγαρχικὸ λέγεται ἡ μορφή πολιτεύματος στὴν ὁποία ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται ἀπὸ ἓνα μικρὸ τμήμα τῆς κοινωνίας. Ἡ λέξη προέρχεται ἀπὸ τὶς λέξεις *ὀλίγον* καὶ *ἄρχω*. Οἱ ὀλιγαρχίες συνήθως ἐλέγχονται ἀπὸ μερικὲς ἰσχυρὲς οἰκογένειες ποὺ διατηροῦν τὴν ἐξουσία ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ.

Ἐχοντας σὰν βάση τοὺς ἀνωτέρω ὀρισμοὺς θὰ μπορέσουμε νὰ διερευνήσουμε κατ' ἀρχὴν σὲ τί πολίτευμα βρισκόμαστε προκειμένου νὰ καθορίσουμε ἂν εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀποκαλεῖται εὐρέως Δημοκρατία ἢ Δημοκρατικό.

Τὸ πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος λέγεται ὅτι εἶναι [Προεδρευομένη Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία](#). Ὁ ὅρος βέβαια δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μία ὀνομασία ἢ ὁποία ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητά διότι δὲν πληροῖ τὶς προϋποθέσεις τῶν ὀρισμῶν. Ἔχει ἀπλὰ ὀνομασθεῖ ἔτσι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ μία τράπεζα ὀνομάζεται Ἐθνικὴ Τράπεζα ἢ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ποὺ παραπέμπει σὲ κρατικὴ τράπεζα ἀλλὰ εἶναι ἰδιωτικὴ. Ἔτσι ἡ ἀναφορὰ τῆς Δημοκρατίας στὸ πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος δὲν σημαίνει ὑποχρεωτικὰ ὅτι εἶναι Δημοκρατία, ἄλλωστε θυμᾶστε ὅτι μετὰ τὴν κατάργηση τῆς Βασιλείας 29 Ἰουνίου 1973, ὁ Γεώργιος Παπαδόπουλος ὀρκίστηκε [Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας](#).

Τὸ πολίτευμα λοιπὸν ὅπως προκύπτει δὲν ἀνταποκρίνεται σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὄρους πλὴν τοῦ **ὀλιγαρχικοῦ**, συνεπῶς ἡ διαδικασία δὲν θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθῆ σὰν Δημοκρατικὴ, διότι δὲν προέρχεται ἀπὸ Δημοκρατία.

Τὸ ἴδιο τὸ Σύνταγμα προβλέπει ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, ὅμως τὸ κράτος καταργεῖ αὐτὴν τὴ δυνατότητα καὶ τὴ δίνει στὰ κόμματα νὰ τὴν ἔχουν καὶ νὰ τὴ διαχειρίζονται, διότι τὸ κόμμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀποφασίζει ποιὸς Ἕλληνας ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι.

Ὁ πολίτης ἐπιλέγει μεταξὺ τριῶν ἢ τεσσάρων οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἤδη προεπιλεγεῖ ἀπὸ ἄλλους μηχανισμοὺς καὶ ἀσκοῦν τὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος

Τὸ κόμμα ἔχει πάρει τὶς ἐξουσίες τοῦ ἀπόλυτου μονάρχη, εἶναι αὐτὸ ποὺ διασφαλίζει τὴν ἰσοβιότητα τῶν πολιτικῶν στὴν πολιτικὴ σκηνή, εἶναι τὸ κόμμα ποὺ διασφαλίζει τὴν κληρονομικὴ διαδοχὴ στὰ ἡγετικὰ κλιμάκια.

Κατὰ τί διαφέρει ἡ ἐναλλαγὴ τῶν κομμάτων στὴν ἐξουσία, ὅταν βλέπουμε ὅτι αὐτοὶ ποὺ καθορίζουν τὶς τύχες τῶν κομμάτων ὑπάρχουν ἀπὸ καταβολῆς κομμάτων καὶ τελειώνουν μὲ τὸ θάνατό τους; Τί δυνατότητα ἔχει ἓνας πολίτης ἐὰν δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ πολιτικοί;

Στὴν Ἑλλάδα, ἐπιλεκτικὰ κατὰ παράβασιν τοῦ Συντάγματος, γιὰτί ὅλες οἱ πολιτικὲς ῥυθμίσεις τοῦ Συντάγματος παραβιάζονται καταφόρως, ἀλλὰ στὴ συγκεκριμένη περίπτωση, **ὑπολογίζονται οἱ ψήφοι μόνο ἐκεῖνες ποὺ πηγαίνουν σὲ κάποιο κόμμα, δὲν υπολογίζονται οἱ λευκὲς δηλαδὴ ἡ ὀλικὴ ἀμφισβήτηση τοῦ πολιτικοῦ Συστήματος ἢ ἡ ἀποχή, συνεπῶς διαπιστώνουμε ὅτι ὄχι μόνο παραβιάζεται τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, ἢ ἰσότητά τῆς ψήφου, ἀλλὰ συγχρόνως μᾶς κυβερνοῦν καὶ μειοψηφίες, **διότι μπορεῖ νὰ βλέπουμε στὴ βουλὴ νὰ ὑπάρχει κοινοβουλευτικὴ πλειοψηφία, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἀντιστοίχιση μὲ τὴν λαϊκὴ πλειοψηφία,****

π.χ. Ἡ ΝΔ καὶ ΠΑΣΟΚ ἐὰν ἐκτιμήσουμε τὰ ποσοστὰ ποὺ ἔλαβαν στὸ σύνολο τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος τῆς χώρας εἶναι περίπου 12-15%. Τί ἀντιπροσωπευτικὴ σχέση ἔχει; ἀπαντᾶνε ὅμως, ἐμεῖς δὲν φταίμε ποὺ δὲν ἐνδιαφέρθηκαν οἱ πολῖτες νὰ ψηφίσουν καὶ ὑπῆρχε ἀποχή, ἀλλὰ ἡ ἀποχὴ εἶναι βαθειὰ πολιτικὴ πράξη καὶ πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ κατ'αὐτὸν τὸν τρόπο, ἄλλωστε ἡ ἴδια ἡ ψῆφος στὶς ἐκλογὲς εἶναι ψῆφος ἀνάγκης, ψῆφος χρησιμότητος, ψῆφος σκοπιμότητος, δὲν ἐκφράζει τὴν πραγματικὴ βούληση τοῦ πολίτη.

Ἐὰν θὰ πρέπη νὰ συμμετέχω στὶς ἐκλογὲς ἀποτελεῖ ἓνα πολὺ δύσκολο ἐρώτημα καὶ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ τὸ διερυνήσουμε.

«Μόνοι γάρ τόν τε μηδέν τῶνδε μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν». (Θουκυδίδου, Περικλέους Ἐπιτάφιος, κεφ.40)

Εἴμαστε οἱ μόνοι ποὺ, ὅποιον δὲν μετέχει τῶν πολιτικῶν (μετέχει στὰ κοινά), δὲν τὸν θεωροῦμε ἀπλὰ ἀπράγμονα, φιλήσυχο, ἀλλὰ ἄχρηστο πολίτη.

«Κάθε λαός εἶναι ἄξιος τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν κυβερνοῦν . Κανείς δὲν εἶναι πιὸ ὑποδουλωμένος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐσφαλμένα πιστεύουν πῶς εἶναι ἐλεύθεροι. Ὅσοι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ κοινὰ εἶναι καταδικασμένοι νὰ ἐξουσιάζονται πάντα ἀπὸ ἀνθρώπους κατώτερους τους ».
(Πλάτων 427-347 Μείων)

Τί γνωρίζουμε;

Έκλογικός Νόμος: Μέρος Τρίτον, Δικαίωμα του Έκλέγειν, Άσκησις Δικαιώματος, 7.(2), λέει:

«**Η άσκησις του έκλογικού ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ είναι ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ**».

Η γενική ρύθμιση τίθεται στην κορυφή της ιεραρχίας ισχύος των κανόνων δικαίου. **Σύμφωνα με το άρθρο 51 παρ. 5 του Συντάγματος, ή άσκησις του έκλογικού δικαιώματος είναι υποχρεωτική.** Πώς, όμως, ή συνταγματική αυτή πρόβλεψη εκφράζεται στο επίπεδο του κοινού νόμου; (Άρθρο 51 παρ. 5 του Συντάγματος).

Είδικά για τις έκλογές των δημοτικών και περιφερειακών αρχών, το άρθρο 11 παρ. 2 του ν. 3852/2010, ορίζει ότι ή ψηφος είναι υποχρεωτική.

Πώς είναι δυνατόν το δικαίωμα του εκλέγειν, να συνιστά ταυτόχρονα και υποχρέωση; (Μέγα ερώτημα, αλλά αυτός είναι ό νόμος).

Το άρθρο 116 παρ. 1 του ν. 3852/2010 παραπέμπει σχετικά στην ισχύουσα «έκλογική νομοθεσία». Σήμερα δηλαδή, στο ΠΔ 26/2012. Το δέ **άρθρο 117 του τελευταίου ανάγει τή μη άσκησις του έκλογικού δικαιώματος σε πλημμέλημα με πλαίσιο ποινής από ένα μήνα μέχρι ένα έτος, ενώ προβλέπει και τή δυνατότητα επιβολής της παρεπόμενης ποινής της στέρησης των πολιτικών δικαιωμάτων από ένα μέχρι τρία έτη.** Συμπερασματικά, σύμφωνα με το νόμο, αν κάποιος δέν ψηφίσει στις έκλογές μπορεί να καταδικαστεί σε φυλάκιση μέχρι ένα έτος και να στερηθῆ τὰ πολιτικά του δικαιώματα από ένα έως τρία έτη.

Αυτό βέβαια βρίσκεται εν ύπνώσει όπως ή νομοθεσία με τις ζώνες ασφαλείας στα αυτοκίνητα, όπου ενεργοποιείται κατά περίπτωση ή όποτε υπάρχει ανάγκη ρευστού από το κράτος.

Αποχή - Άκυρο – Λευκό:

Ός επιλογές πολιτικής διαμαρτυρίας έχουν διαφορετική βάση για τον καθένα που τις επιλέγει, έδω θα τις εξετάσουμε ως προς το αποτέλεσμα που φέρουν στην πράξη και γι' αυτό θα τις θεωρήσουμε σαν μία ένια θεματική καθώς προκαλούν το ίδιο αποτέλεσμα: **και οι τρεις επιλογές βγαίνουν εκτός έκλογικού μέτρου.**

Η Άποχή εν γένει απορρίπτει το Πολιτικό Σύστημα και δέν συμμετέχει διότι δέν αναγνωρίζει νομιμότητα ή καθ' οιονδήποτε τρόπο εκπροσώπιση, ενώ ή Λευκή παρότι συμμετέχει στην έκλογική διαδικασία άμφισβητεί το

Πολιτικό Σύστημα. Αυτές και τις δύο περιπτώσεις τις έχουν αφαιρέσει από τις δυνατότητες επιλογής με τροποποιήσεις του εκλογικού νόμου.

Μικρά κόμματα:

Είναι γνωστή σε όλους μας ή προτροπή πολλών να ψηφίσουμε μικρά κόμματα, λες και το μέγεθος ξαφνικά να αποτελεί πολιτικό κριτήριο και μάλιστα υπέρ του μικρού. Άς το αντιπαρέλθουμε χάριν του πλαισίου της συζητήσεως, που είναι ή διαμαρτυρία έναντι των κομμάτων εξουσίας.

Είδαμε λοιπόν ότι για να είναι αυτή η διαμαρτυρία αποτελεσματική οφείλει να λαμβάνη υπ' όψιν την πραγματικότητα, δηλαδή τον εκλογικό νόμο που ισχύει σήμερα.

Με αυτήν την πραγματικότητα όμως, ή ψήφος στα μικρά κόμματα που δεν μπαίνουν στη Βουλή, είναι αυτή που τελικά ενισχύει πράγματι το πρώτο κόμμα, καθώς ο νόμος του δίνει 50 επιπλέον έδρες που τις έχει ύφαρπάξει από τα κόμματα που δεν έπιασαν το 3%.

Οι ψήφοι σε μικρά κόμματα που δεν μπαίνουν στη Βουλή ενισχύουν σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό τα μεγάλα κόμματα απ' ό,τι η άποχή ή το Λευκό. Όσο περισσότερες ψήφοι δοθούν σε μικρά κόμματα που τελικά δεν μπαίνουν στη Βουλή, τόσο μικρότερο είναι το ποσοστό που χρειάζεται το πρώτο κόμμα για να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση.

Εάν θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε τις επιλογές ενός ψηφοφόρου σε ένα υποτιθέμενο δημοκρατικό περιβάλλον θα είχαμε τα ακόλουθα:

1. Δυνατότητα του κάθε πολίτη να συμμετέχη στην εκλογική διαδικασία.

Αυτή η δυνατότητα μεταβιβάστηκε στους κομματικούς μηχανισμούς κατ' ουσίαν στον κομματάρχη, δεν ανήκει στις δυνατότητες του πολίτη.

2. Να επιλέξει υποψηφίους να τον εκπροσωπίσουν ή να τους δώσει έντολή (λαϊκή έντολή).

Οι υποψήφιοι είναι προεπιλεγμένοι από άλλους μηχανισμούς και αφού τους επέλεξαν κάποιοι τρίτοι και όχι οι πολίτες, τότε ο πολίτης δεν ψηφίζει αλλά διαιτητεύει στην επιλογή των υποψηφίων.

3. Να είχε τρόπο να πηγή γνώμη του για το αν αυτό το Πολιτικό Σύστημα τον εκφράζει ή επιθυμεί κάποιο άλλο.

Αδυνατεί διότι η άποχή δεν λαμβάνεται υπ' όψιν του εκλογικού νόμου και έτσι αποδυναμώνεται πλήρως μία ουσιαστική επιλογή ή πολιτική στάση.

4. Να είχε την δυνατότητα να ἀμφισβητήσει τὸ Πολιτικὸ Σύστημα καὶ νὰ ἀφαιρέση ἔδρες ἀπὸ τὴν δομὴ τῆς βουλῆς διότι δὲν ἐκφράζονται τὰ συμφέροντά του.

Ἄδυνατεῖ διότι τοῦ στερήθηκε ἡ δυνατότητα νὰ εἶναι ἐνεργὸς μὲ τὴ μορφή τῆς συμμετοχῆς ἀλλὰ μὲ τὴν δυνατότητα νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποψή του ἐπιλέγοντας τὴ Λευκὴ ψῆφο.

5. Ἐὰν ἤθελε νὰ νὰ δηλώσῃ τὸ παρὼν, ἀλλὰ νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴ διαδικασία ἀκυρώνοντας τὴν ἴδια του τὴ ψῆφο

Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ οὔτε αὐτὴν τὴν ἐπιλογή διότι τὰ Ἄκυρα ψηφοδέλτια βγαίνουν κι αὐτὰ ἐκτὸς ἐκλογικοῦ νόμου μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐνδυναμώνονται τὰ ποσοστὰ τῶν κομμάτων ποὺ τελικὰ θὰ εἰσέλθουν στὴν Βουλὴ

6. Νὰ ἐπιλέξῃ νεοανερχόμενα κόμματα ποὺ τὸν ἐκπροσωποῦν ἀλλὰ εἶναι πολὺ μικρὰ σὲ ποσοστὰ (κάτω τοῦ 3%), ποὺ παρότι μπορεῖ νὰ συλλέξουν προτιμήσεις βουλευτῶν ἀνώτερες τῶν μεγάλων κομμάτων δὲν μπαίνουν στὴ Βουλὴ.

Ἐὰν κάποιος ἀπὸ αὐτὰ τὰ κόμματα δὲν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ στὸ 3%, τότε μένει ἐκτὸς Βουλῆς ἀλλὰ οἱ ψήφοι του διαμορφώνουν τις 50 ἔδρες δῶρο (ποὺ δίνονται μὲ τὸν νόμο τοῦ Παυλόπουλου), τὸ πρῶτο κόμμα, καταλήγουν ὥστε ὁ ψηφοφόρος στὴν οὐσία νὰ προμοδοτῆ τὸ κόμμα ποὺ δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας του, ὅποτε αἰσθάνεται ὅτι ἔχει προδοθεῖ καὶ μάλιστα ὅτι τελικὰ λειτουργεῖ ἐναντίον τῶν ἰδίων του τῶν συμφερόντων.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι θὰ ὑπῆρχαν 7 τρόποι (Ὁ ἓνας ποὺ δὲν ἀναφέρεται εἶναι ἡ κανονικὴ ψηφοφορία), ποὺ θὰ μπορούσαν οἱ πολῖτες νὰ τοποθετηθοῦν, ἐκφραστοῦν γιὰ νὰ διεκδικήσουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θέλουν νὰ κυβερνηθοῦν, ἀλλὰ τὸ ὀλιγαρχικὸ σύστημα ἔχει κατ' ἀρχὰς ἐπιλέξει αὐτὸ τοὺς ὑποψηφίους του, ἀλλὰ ἔχει στερήσει καὶ ὅλες τις πιθανὲς ἐκδοχὲς διαμαρτυρίας ἢ ἀλλαγῆς μπορεῖ νὰ προέκυπταν ὀδηγῶντας σὲ ἓνα μονόδρομο τὴν ἐκλογικὴ διαδικασία, ἀπὸ ὅπου φροντίζουν νὰ ἐξασφαλίζουν τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχουν προαποφασισθεῖ καὶ ἔχουν μάλιστα προετοιμάσει τοὺς πολῖτες μέσω τῶν ΜΜ«Ε» καὶ κατασκευασμένων δημοσκοπίσεων.

Σὰς ἔχουν δοθεῖ ὅλες οἱ «ἐπιλογές» καὶ ὅλες οἱ ἐξηγήσεις, ὥστε νὰ ξέρετε τοῦλάχιστον ἢ νὰ μπορεῖτε νὰ δικαιολογεῖστε στὸν ἑαυτὸ σας τὴν ἀπόφασή σας χωρὶς ἐνοχές, διότι ποτὲ κανεὶς δὲν σὰς ἐξήγησε καὶ ὅλοι ἄφηναν μονίμως ἀμφιβολίες νὰ αἰωροῦνται προξενῶντας προβληματισμὸ καὶ ἀσάφεια. Προκύπτει λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἐπιλογή παρὰ μόνον μία διαιτησία τὴν ὁποία καὶ ἔχουν βαφτίσει «ἐπιλογή».

«έκλογικό δικαίωμα», τὸ καλύπτουν ἐπικαλούμενοι ὅτι τὰ κάνουν ὅλα γιὰ τὸν πολίτη, ἐνῶ φαίνεται καθαρὰ ὅτι ὁ πολίτης δὲν ἔχει καμμία δυνατότητα καὶ εἶναι στὴν οὐσία ἐγκλωβισμένος.

Οἱ ἐκλογές ἀνακηρύσσονται ἀπὸ μία κυβέρνηση πὺ εἶναι παράνομη. Ἔχει καταλάβει παρανόμως τὴν ἐξουσία, πλαισιώνεται ἀπὸ ὑποδίκους τοῦ κοινῶ ποινικοῦ δικαίου οἱ ὅποιοι νομοθετοῦν ἀσταμάτητα στὴν προσπάθεια νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀσυλία τους ἀπὸ ὅλα τὰ ἀδικήματα πὺ διαπράττουν προκειμένου νὰ συνεχίσουν νὰ βρίσκονται στὴν ἐξουσία καὶ νὰ νέμονται τοῦ πλοῦτου τῆς κοινωνίας.

Γι' αὐτό, οἱ ὀλιγάρχες ἐφηῦραν τὸν ὄρο «ποινικοποίηση τῆς πολιτικῆς». Τὸ ἐπιχείρημα τῆς ποινικοποίησης τῆς πολιτικῆς εἶναι τὸ πρόσχημα γιὰ νὰ μὴν ἐλέγχονται οἱ πολιτικοί. Τί σημαίνει ποινικοποίηση τῆς πολιτικῆς; σημαίνει ὅτι ἐὰν μὲ ἐξαπατήση ὁ πολιτικός, ὅπως ἐὰν ἐγὼ σᾶς ἐξαπατήσω νὰ ὑποβληθῶ σὲ ἔλεγχο τῆς δικαιοσύνης, ἔτσι, ἐὰν μὲ βλάβη ὁ πολιτικός νὰ ὑποστῆ τὸν ἔλεγχο τῆς δικαιοσύνης, εἶναι κακὸ αὐτό;

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀριστοτέλης μᾶς μεταφέρει τὴν πληροφορία ὅτι τὸ πολιτικὸ ἀδίκημα τιμωρεῖται αὐστηρότερα ἀπὸ ὅ,τι τὸ ἀντίστοιχο ἢ ἀτομικὸ ἀδίκημα πὺ διαπράττει ἓνας πολίτης, γιὰτὶ βλάπτει περισσότερους, γιὰτὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ φύση τοῦ ἀδικήματος πὺ τιμωρεῖται, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν πὺ βλάπτονται, ὁ Ἀριστοτέλης λοιπὸν ἦταν ὑπὲρ τῆς ποινικοποίησης τῆς πολιτικῆς;

Ἐὰν λοιπὸν μία παράνομη κυβέρνηση ἐξαγγέλει ἐκλογές καὶ ζητᾶ ἀπὸ τοὺς πολῖτες νὰ συμμετέχουν στὴν ἐκλογικὴ διαδικασία, τοὺς καθιστᾶ αὐτομάτως συνυπεύθυνους ὄλων τῶν ἀδικημάτων πὺ διέπραξε αὐτὴ ἢ κυβέρνηση προηγουμένως καὶ ζητᾶ νὰ ἐγκρίνουν καὶ τὴν συνέχιση αὐτῶν τῶν παρανομιῶν στὸ ἐπόμενο σχῆμα πὺ θὰ προκύψη ἐξασφαλίζοντας καὶ πάλι τὴν ἀσυλία τους

Ἡ πολιτικὴ ὑπόκειται στὸ κράτος δικαίου ἐκεῖ πὺ τὸ σύστημα εἶναι κατ' ἐλάχιστον ἀντιπροσωπευτικὸ ἢ δημοκρατικὸ, ἀφοῦ αὐτοὶ νομοθετοῦν, ἀπαλλάσσουν τοὺς ἑαυτοὺς τους. Γιὰτὶ μᾶς ἀπειλοῦν δηλαδὴ ὅταν μιᾶνε γιὰ ποινικοποίηση, δηλαδὴ ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτο αὐτοὶ νὰ ὑπόκεινται στὴν δικαιοσύνη ὅπως ὁ κοινὸς πολίτης; Πῶς γίνεται αὐτοὶ πὺ ἔχουν τὶς τύχες τῆς χώρας στὰ χέρια τους νὰ μὴν ὑπόκεινται στὴν δικαιοσύνη καὶ γιὰ ἓνα ἀπλὸ ἀδίκημα ἓνας πολίτης νὰ ὑπόκειται, αὐτὸ εἶναι τὸ διακύβευμα. Μᾶς μιᾶνε γιὰ ποινικοποίηση ἐπειδὴ θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ὀλιγαρχικὸ πολιτικὸ σύστημα, νὰ μεταφέρουν τὶς εὐθύνες καὶ τὰ βάρη στὴν κοινωνία καὶ νὰ κρατοῦν αὐτοὶ τὰ ὀφέλη καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο ἀνεξέλεγκτο.

Ἡ κυβέρνηση εἶναι παράνομη καὶ παρανόμως κατέχει τὴν ἐξουσία.

Τὸ ποσοστὸ ἐκπροσώπισης δὲν ὑπερβαίνει τὸ 15% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὰ κατηγορητήρια περὶ καλπονοθείας καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ ἐκλογικοῦ ἀποτελέσματος στὶς προηγούμενες ἐκλογές ποτὲ δὲν ἀντιμετωπίστηκαν ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη.

Ὁ Γεώργιος Αὐφαντῆς κατέθεσε καταγγελία στὸν Ἄρειο Πάγο μὲ κύριο αἴτημα νὰ ἀνασταλῆ ἡ λειτουργία τῶν κομμάτων ΝΔ καὶ ΠΑΣΟΚ βάσει τοῦ Συντάγματος διότι δωροδοκῆθηκαν (ὑπόθεση Siemens), σύμφωνα μὲ ἀπόφαση γερμανικοῦ δικαστηρίου ποὺ κατεδίκασε τὸν Χριστοφοράκο καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἤδη ἀμετάκλητη.

Συνεπῶς, ὅλες οἱ συμβάσεις ποὺ ὑπέγραψαν τὰ κόμματα αὐτά εἶναι παράνομες. <http://asimpiestos.blogspot.com/2012/04/blog-post.html>

Τὸ Δικαίωμα τοῦ πολίτη, εἶναι **ὑποχρεωτικό**, ἀπὸ μίαν **παράνομη** κυβέρνηση, ὥστε νὰ ἐπιλέξῃ (διαιτητεύση), ἀπὸ ἓναν περιορισμένο ἀριθμὸ **προεπιλεγμένων ὑποψηφίων** καὶ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπιλέξῃ ἀπὸ ὅλες τὶς δημοκρατικοῦ τύπου ἐπιλογές ποὺ ἀπαρτίζουν μίαν ἐκλογικὴ διαδικασία, **ἐκτὸς** ἀπὸ τὶς χρήσεις **Ἄκυρου, Λευκοῦ, Ἀποχῆς, ἐπιλογῆς μικροῦ κόμματος**, διότι αὐτὲς ἔχουν τροποποιηθεῖ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πολίτη ὁ ὁποῖος ἔχει δώσει «**λαϊκὴ ἐντολή**» σὲ αὐτοὺς ποὺ ἐπέλεξαν ἐνάμισυ ἑκατομμύριο ψηφοφόροι (15%), ἐπὶ συνόλου ἑνδεκα ἑκατομμυρίων πολιτῶν.

Τὰ δεδομένα τὰ ἔχετε ὅλα διαθέσιμα ἢ ἀπόφαση δικῆ σας.

«Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. Ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου. [617e] οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. πρῶτος δ' ὁ λαχῶν πρῶτος αἰρείσθω βίον ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον, ἦν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἔξει. **αἰτία ἐλομένου· θεὸς ἀναίτιος.**»

«... ὁ θεὸς δὲν ἔχει εὐθύνη γιὰ τὶς πράξεις αὐτῶν ποὺ ἔχουν ἐλευθερία ἐπιλογῆς».